

Düşüncelerim o kadar hızlı değişiyor ki yakalamak için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor.Düşünce yoğunluğundan beynim parçalanacakmış gibi, durduramıyorum.. Aslında ne düşündüğümü, ne düşünmek istediğimi ya da ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum.Kendimle cebelleşiyor gibiyim.Sanırım bu sıralar en ezeli rakibim kendim.Kendime sinir oluyorum,düşüncelerimden nefret ediyorum.Özellikle hayal kurmak midemi bulandırıyor.Çünkü hepsi öyle gereksiz öyle saçmasapan ki.Anlatamıyorum bile, anlatamıyorum... kimseye...

Oldukça yoğun duygular içindeyim.Aklıma hiç olmadık yerde olmadık zamanda gelen binlerce düşüncenin esiri gibiyim.Sonrası ne mi? "tüm hayaller çöpe."

Galiba bıktım, yoruldum, yorgunum... Sanki 70 yaşına dayadığım merdivenin son basamağındayım.Herkes çok uzakta ve ben en uçtayım kimseye yetişemeyecek uzaklıkta.Ölüme bir adım kalasıya uzaklıkta.